

Zeker nacht, wanneer ik nu by na t'eenemaal tot myn vorige krachten hersteld was, en dat ik des avonds, in't afzyn van haer Ouders, zo dapper met dit zoetertje had leggen mallen, als ik noch noit had gedaen, hoorde ik iemand al tastende na myn bed toe komen. Ik lag wacker, en rechte my derhalven met het halve lichaem over eind, om dwars door de duisternis heen te tragten t'ontdecken, wie de geen mocht wesen, die myn zo laet quam besøeken. Straks schoot my in, dat het Margootje soude zyn, (dit was de naem van dit lieve Boerinnetje) en zeker ik was in dit gevoelen niet bedrogen. Doen bespeurde ik eerst, dat het gevaerlyk was een meysje de tanden waterig te maken; insonderheid voor iemand, die gelyk ik, niet en heeft waer mee haer vernoeging te geven. Hendrik, zey ze, binnens monds, vattende my by den arm, schik doch een weynig, ik moet hier wat komen leggen. Ik veinsde te slapen (want ik had my weer ter neer gelegd) maer zy trok en sleurde me zo lang; dat, al was ik noch zo vast in slaep geweest, ik daer wel wacker door geworden soude hebben. Schik, ai schik, zei ze, en laet me hier so lang niet in't hembt inde kou staen Wat komje hier maken? vroeg ik, ik hoop immer niet, datje d'oorsaek van ons beider bederf wilt wesen; want zo je Vader of Moeder hier achter quam, 't zou'er seer slegt uit sien. Die leggen zo vast en slapen, hernam Margo, dat we niet behoefte te vresen, schoon al wierdense ook wacker, sy ons niet wel souden kunnen horen, of we moesten al een groot gerucht maken. Hier mee stapte sy, sonder na myn antwoord te wachten, op het bed, en voegde zig nevens mijn sijde, waer na my seer minnelyk om den hals gevat hebbende, sy met haer beenen en gantse lichaam de dartelste gebeerden des wereldds bedreef. Zeker, indien de natuur my op een ander fatsoen ter wereld had doen komen, ik sou de macht niet gehad hebben van dese troetelingen tegen te staen; te meer, dewyse uit een ongeveynsde genegentheyd sproten. Maer nu was ik genoodsaekt allerhande uytvluchten te soeken, om so veel te weeg te brengen, datse weer na haer slaepplaets ging; doch't was te vergeefs, zy sloeg haar armen om myn hals, zy schreide, zy beklaagde sich over myn ondankbaarheid, zy verweet my't goed, 't geen se my in myn siekte had gedaen; eyndelyk sy deed alles, wat men van een Vrouwspersoon verwachten kon, die sig tot so ver door haer driften heeft laten vervoeren. Ik had deernis met d'onnosele dogter, en siende dat'er geen middel ter wereld was om my van haer t'ontslaen, (want zy hield my zo vast in haer armen, dat ik my naeuwelyks veroeren kon) zeyde ik haer, indien ze my sweeren wilde, noyt aen iemand bekend te sullen maken, hetgene ik haer soude openbaren, dat ik haer dan de reden sou seggen, waerom zy dese ongewoone koelheyd in my bespeurde. De arme Margo, die sig ongetwyffeld inbeelde, dat de zaak van sulck een belang niet wesen soude, begon nu moet te scheppen, en swoer by alle de Hellingen, die haar maar in den sin schooten, dat zy 't gehiem soo getrouwelyk soude bewaren, dat ik noyt reden souden hebben om daar eenig misnoege tegen haer op te vatten. Met dese versekering my dan vernoegd houdende, en geen andere middelen wetende uit te vinden, nam ik haar hand, en deed haar voelen, dat zy haar sinnen op een voorwerp had geplaetst, 't geen van het selve geslacht, als zy, was. Zie daer d'oorsaek, sei ik haer, waerom ik uw liefde niet beantwoorden kan: 't is my leed, dat de saken soo ver gekomen zyn; maer dewyl ik my heb moeten ontdekken, zo versoek ik, dat gy uw liefde in een susterlyke genegentheyd tragt te veranderen, gy kund u ondertusschen van myn kant versekeren, dat ik my noyt aen iemand meer verplicht zal achten als aen u. Ik geloof niet dat een schielyke donder een Reysiger die geen schuyt plaets met zyn ogen weet te bereyken. zo seer verbaasen kan, als myn woorden in het gevoel van dese verliefde Margo dede. Sy trok haar armen na zig en suchte zo deerlyk, dat ik haer droefheyd daer genoegsaem uit af kon meten. Ik deed myn best om haer te troosten maer noit kon ik so veel te weeg brengen dat zy haer mond opende om my eenig ant woort op myn redenen te geven. Eindelijk, na dat sy ontrent een uir aldus gelegen had, trat zy uit 't bed. en ging weer voort, daer ik niet seer bedroeft om was, vermist haar geselschap my al lang verdrotten had.